

gjældende Love og Bestemmelser, er der for de militære Domstole aabnet et vist vilkaarligt Skjøn, som ikke kan Andet end bidrage til at svække den Stilling og den Respekt, de maa fordrø. Det er derfor allerede af den Grund et stærkt følt Savn, at vi saa lang Tid efter den frie Forfatnings Indførelse endnu ikke have naaet til Gjennemførelse af en ny militær Straffelov, men dertil maa end yderligere søies, at de endnu hos os gjældende og i Kraft værende Bestemmelser indeholde Straffe, som efterhaanden ere bleve afskaffede i alle andre civiliserede Stater. Senest har vore Naboriger i Norden viist os Exemplet, saaledes at de egentlige legemlige Straffes Anvendelse i Hæren saavel i Norge som i Sverrig allerede ere afskaffede, hvis jeg ikke husker feil, i 1867 og 1868. Danmark staar vistnok temmelig ene tilbage med Anvendelsen af disse Straffe, og jeg tror ikke, at man skal begynde deres Anvendelse hos os paa, at de Danske skulde være af et særlig ustyrligt Sindelag, som skulde kunne motivere Anvendelsen af saa exemplarist barbariske Straffe som Legemsstraffen er overfor ærefjære Mænd. De føre endvidere til saadanne Konflikter, saadanne Sammenstød af Retsfølelsen, som i høi Grad bidrage til at undergrave den almindelige Retsbevidsthed. I det Dieblis en Stat anvender en Straf, som kan drive Individet til, hellere end at finde sig i en Behandling, der er ham vanærende som Menneeste, at begaa en Handling, som sætter hans Liv paa Spil, staar man ved en saadan Art af Konflikter, at det vilde være umuligt for den offentlige Mening at erkjende en saadan Mand for at være moralsk strafværdig. Hvor et saadant Forhold er tilstede, skjønner jeg ikke rettere, end at det i høi Grad viser tilbage til en Mangel ved Retsvæsenet, hvis Afhjælpning man ikke bør opsætte i lang Tid. Det maa være den militære Rets Hovedøiemed at styrke og at støtte Gressfølelsen hos Krigsmændene; bliver dens Resultat et Andet, saa har den i høi Grad forfeilet sin Hensigt. Det er ogsaa min Overbevisning, at den fortsatte Anvendelse af den Art Straffe er saa langt fra egnet til at styrke og befæste Disciplinen, at den tværtimod mere end noget Andet bidrager til at tilintetgjøre den. Jeg dvæler forholdsvis noget mere ved dette Punkt, fordi jeg haaber, at det høie Thing ikke vil lade denne Samling gaa til Ende uden paany at gjøre et Forsøg paa at faae gennemført det Forslag til en ny militær Straffelov, som i Samlingen 1871 — 72 kun naaede at blive vedtagen her ved 2den Behandling, men da ogsaa i en Form, i hvilken ikke alene de egentlige Legemsstraffe, men ogsaa de tilsvarende Straffe, nemlig Krumslutning og staaende Arrest, vare ubelukkede. Jeg haaber, som sagt, at vi endnu i denne Samling ville faae Leilighed til at komme til en Behandling deraf og til et Forsøg paa, om det ikke var muligt med den høitærede Krigsministers Assistance at faae et

saadant Lovforslag ført igjennem. — Endringsforslagene under Nr. 140 og 141 omhandle Lægekorpslet. Endringsforslaget under Nr. 140 gaar ud paa at stryge de 3 Divisionslæger, som ere ny tilkomne, medens Forslaget under Nr. 141 gaar ud paa at nedsette Antallet af Korpslæger fra 34 til 24. Naar dette fremtræder som en Nedsettelse af, hvad der er foreslaaet i Regjeringsforslaget, betyder det dog blot en Tilbagevenden til det nuværende Antal af Lægepersonalet, og det vil i Praxis være en Forsøgelse af Antallet, eftersom Liniebataillonernes Antal er formindsket i Forhold til de nuværende Linie- og Reserverebatailloners Antal. — Det Samme gjælder med Hensyn til Sundhedskorpslet, hvis Befalingsmandskab foreslaas nedsat, medens det dog bliver ikke lidet stærkere end nu; det vil tildels være en Skjønssag, hvorvidt man i den Henseende tør gaa. Flertallet har foreslaaet, at Befalingsmændene ved Sundhedskorpslet skulde være: 1 Chef, der er Kapitain, 1 Stabsfjergent, 2 Overfjergenter og 4 Sjergenter. — Endringsforslaget under Nr. 150 gaar ud paa at sætte 3 Overbyrlæger i Stedet for 5; det er en Følge af, at Rytterregimenternes Antal nedsettes fra 5 til 3. — Forslagene til § 122 omhandle Hærens Festehold i Fredstid. I dette Punkt gaar Regjeringsforslaget meget vidt, og det er ogsaa et af de Punkter, som forholdsvis forarsager en betydelig forsøgt Beføstning. Flertallet har imidlertid troet at burde tiltræde en Del af disse Forsøgelse, navnlig hvad Artilleriet angaar, hvilket er en Følge af, at man er gaaet ind paa 4 nye Liniebatterier. I Betænkningen har man opgjørt det hele Antal af Feste, som efter den nu bestaaende Ordning, efter Regjeringsforslaget og efter Flertallets Forslag vil komme tilstede. Man vil saaledes se, at, medens der efter den nugældende Ordning er 2,789 Feste, foreslaar Regjeringen 3,700, medens Flertallet er blevet staaende ved 3,096, hvilket er ca. 300 mere, end man nu har og 600 mindre, end Regjeringen foreslaar. — Udsnittet om Landeværnet er behandlet og vedtaget, og jeg skal derfor ikke dvæle derved. Det Samme maa vistnok ogsaa være Tilfældet med Udsnittet om Kjøbenhavns Væbning, hvorved der altsaa ikke er andre Rettelser at foretage, end den at ændre Udtrykket „Væbning“ i enkelte Paragrafer til: „Landeværnsafdelinger“. — Slutningsparagrafen, § 132, nævner de Love, som bortfalde ved den ny Lov, og dette er da navnlig Lovene af 6te Juli 1867 og 28de Mai 1870 om Kjøbenhavns Væbning, hvorimod man formener, at Lovene af 26de Mai 1868 om Ordningen af Hærens Forplejningskorps fremdeles bør blive gjældende, indtil en ny Ordning af dette Korps maatte blive tilbragt, muligvis samtidig med en ny Ordning af Krigsministeriet. Man har søiet en lignende Bemyndigelse til, som gjaldt efter den nugældende Lov, nemlig en Bemyndigelse for Krigsministeren til at sætte Lovene i